

Timpul care trece

Un an care trece – s-a spus în mii de feluri, mai mult sau mai puțin poetice –, cu harul și milostivirea lui Dumnezeu, este un pas înainte spre Cer, Patria noastră definitivă

25.03.2012

Trebuie să vă vorbesc despre timp, timpul care trece. Vremelnicia drumului pe acest pământ ar trebui să ne stimuleze pe noi creștinii să tratăm cu mai mare profit timpul, desigur nu pentru a avea teamă de

Domnul, și mai puțin să considerăm moartea un sfârșit tragic.

Un an care trece – s-a spus în mii de feluri, mai mult sau mai puțin poetice –, cu harul și milostivirea lui Dumnezeu, este un pas înainte spre Cer, Patria noastră definitivă.

Gândindu-ne la această realitate, înțeleg mult mai bine exclamația Sfântului Paul către corinteni:

Tempus breve est! (1 Cor 7, 29), cât este de scurtă durata trecerii noastre pe pământ! Aceste cuvinte, pentru un creștin obișnuit, răsună în adâncul inimii ca un reproș pentru lipsa proprie de generozitate, ca o permanentă invitație de a fi leal.

Este într-adevăr scurt timpul pe care îl avem pentru a iubi, pentru a da, pentru a repara. Nu este drept de aceea să-l risipim, să-l aruncăm fără responsabilitate acest tezaur pe fereastră: nu putem să irosim

momentul lumii pe care Dumnezeu
ni l-a încredințat fiecăruia dintre noi.

Prietenii lui Dumnezeu, 39

Adevăratul creștin este totdeauna
gata să apară în față lui Dumnezeu.
Într-adevăr, dacă luptă pentru ca să
trăiască precum un om al lui Cristos,
este în fiecare clipă gata să-și
îndeplinească datoria.

Brazdă, 875

Senin în fața morții! Iată cum te
vreau! — Nu este stoicismul rece al
unui păgân, ci fervoarea unui copil al
lui Dumnezeu, care știe că viața nu
face decât să se schimbe și nu să
dispară. — Așadar a muri?...
înseamnă a Trăi!

Brazdă, 876

Doctor în drept și în filozofie,
pregătea un concurs pentru a deveni
profesor la Universitatea din Madrid.

Două cursuri universitare terminate
cu brio.

Am primit un mesaj de la el: era
bolnav și dorea să mă duc să-l văd.
Am ajuns la pensiunea unde locuia.
— „Părinte, mor”, așa m-a salutat. L-
am îmbărbătat cu afecțiune. A voit să
facă o spovadă generală. Și a murit în
noaptea aceea.

Un arhitect și un medic m-au ajutat
ca să-l învelesc în giulgiu. — Și, la
vederea acestui trup tânăr, care
începea să se descompună repede...
toți trei am căzut de acord: cele două
cursuri universitare nu valorau
nimic în comparație cu acel curs
definitiv încununat ca bun creștin.

Brazdă, 877

Totul se aranjează, afară de moarte...
Și moartea aranjează totul.

Brazdă, 878

Moartea va veni, inexorabilă. În consecință, cât este de van și lipsit de consistență a-și centra existența pe această viață! Privește cât suferă toți aceștia, bărbați și femei. Pentru unii viața se termină: suferă atâta că o părăsesc; alții ea durează și asta-i plictisește... În nici un caz nu putem justifica ideea falsă că trecerea noastră pe acest pământ este în fapt, un sfârșit.

Trebuie să părăsim această logică și să ne ancorăm bine în cealaltă: logica veșnică. Trebuie să facem o schimbare totală: să ne golim de noi înșine, de motivele egocentrice care sunt caduce, pentru a renaște în Cristos, care este veșnic.

Brazdă, 879

Timpul este comoara noastră: este „banul” care cumpără veșnicia.

Brazdă, 882

Nu face din moarte o tragedie!
pentru că nu este. Numai niște copii
indiferenți nu se bucură la ideea de
a-și întâlni părinții.

Brazdă, 885

Când te gândești la moarte, să nu-ți
fie teamă, cu toate păcatele tale...
Căci El știe bine că tu Îl iubești... și
știe bine din ce lut este făcut.

— Dacă Îl cauți, El te va întâmpina
precum tatăl întâmpină pe fiul
risipitor: dar trebuie să-L cauți de-
adevărat!

Brazdă, 880